

ຈຸດສໍາຄັນຂອງການເປັນສານຸສິດ

ໂດຍ ຊິວເວຍ ເອັຈ ອອນເຣດ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະສາມັນ

ນັບແຕ່ຕອນຕົ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອນວ່າ ກ່ອນຈະເປັນຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໄດ້, ເຮົາຕ້ອງເປັນໜຶ່ງໃນຈິດໃຈ ແລະ ໃນຄວາມຄິດ.¹ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ທີ່ໃຫຍ່ໃນກົດອິນໂງແມ່ນ, ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈົ່ງຮັກເພື່ອນ ບ້ານເໝືອນນັ້ນກໍຕົນເອງ.² ສູດທ້າຍ, ບົດໜຶ່ງຈາກສາສນາຈັກໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ ໄຜ່ພົນໃຫ້ໄປຢຽມຢາມຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ ແລະ ປະຕິບັດເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າ.³

ພຣະບັນຍັດທັງສອງຄ້າຍຄືກັນແນວໃດ? ແມ່ນວ່າ ເຮົາຈະຕ້ອງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນຈຸດສໍາຄັນຂອງການເປັນສານຸສິດໃນສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູຄິດ.

ເມື່ອເຮົາສະເຫລີມສະຫລອງວັນຄົບຮອບ 75 ປີຂອງໂຄງການສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກ, ພວກເຮົາໄດ້ ຖືກເຕືອນເຖິງຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການສະຫວັດດິການ ຊຶ່ງຊ່ວຍເຫລືອສະມາຊິກໃຫ້ກາຍເປັນຄົນເບິ່ງຕົນເອງ, ເພື່ອຄູ່ແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ແລະ ເພື່ອຮັບໃຊ້. ສາສນາຈັກໄດ້ຈັດຫາແຫລ່ງຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ສະມາຊິກດ້ານຮ່າງກາຍ, ວິນຍານ, ສັງຄົມ, ແລະ ຄວາມຢູ່ເປັນເປັນສຸກ, ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ຄົນອື່ນໆ. ອະທິການມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຄູ່ແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ ແລະ ໃຊ້ແຫລ່ງຕ່າງໆ ເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ ສະມາຊິກຢູ່ໃນຫວອດຂອງຕົນ. ເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ, ສະມາຄົມສະຕີ ສົງເຄາະ, ແລະ ຄູ່ສອນປະຈຳບ້ານ ແລະ ຜູ້ຢຽມສອນໂດຍສະເພາະ.

ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄດ້ເປັນອົງການທີ່ສໍາຄັນຂອງໂຄງການສະຫວັດດິການສະເໝີມາ. ເມື່ອສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະຂຶ້ນໃນປີ 1842, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບກຸ່ມສະຕີວ່າ, “ນິຕິການ ເລີ່ມຕົ້ນຂອງວັນທີ່ດີກວ່າສໍາລັບຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ.”⁴ ເພິ່ນໄດ້ບອກບັນດາເອອຍນ້ອງວ່າ ຈຸດປະສົງ ຂອງສະມາຄົມແມ່ນທີ່ຈະ “ຊ່ວຍສົງເຄາະຄົນຍາກຈົນ, ຄົນຂາດແຄນ, ແມ່ໝ້າຍ ແລະ ເດັກກຳພ້າ, ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມເມດຕາກະລຸນາທັງໝົດ. ເຂົາເຈົ້າຈະເຫນື້ອມັນ ແລະ ເຫລາແວງຫົດບາດແຜ ຂອງຫົວໃຈທີ່ເຈັບປວດ; ເຂົາເຈົ້າຈະເຊັດນໍ້າຕາຂອງເດັກກຳພ້າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງແມ່ໝ້າຍເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ.”⁵

ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕື່ມອີກວ່າ, “ສະມາຄົມອາດກະຕຸ້ນອ້າຍນ້ອງຜູ້ຊາຍໃຫ້ເຮັດຄວາມດີ, ຢາກຊ່ອຍເຫລືອຄົນ ຍາກຈົນ—ສະແຫວງສ້າງການກູສົນ, ແລະ ຊ່ອຍໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ; ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອໂດຍການ ດັດແປງດ້ານສິນລະທຳ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂມແຂງໃຫ້ແກ່ຄຸນນະທຳຂອງຂຸນຊິນ.”⁶

ຊາຍ ແລະ ຍິງ ຂອງສາສນາຈັກ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ໄດ້ຮ່ວມມືກັນຊ່ອຍສົ່ງເຄາະຄົນທີ່ຂັດສິນ. ຜູ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຍາກຈົນທາງວິນຍານ. ຄູ່ສອນປະຈຳບ້ານທີ່ດົນໃຈຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ ຜູ້ຄົນ ແລະ ຈັດຫາພອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ແກ່ແຕ່ລະຄອບຄົວໃນໜ່ວຍຂອງຕົນ. ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າ ຍັງໄດ້ສະລະກຳລັງ ແລະ ພອນສະຫວັນຂອງຕົນ ໃນການຊ່ອຍເຫລືອຄອບຄົວທີ່ຕ້ອງການສ້ອມແຊມເຮືອນ ຊານ, ຊ່ອຍຍ້າຍເຮືອນ, ຫລື ຊ່ອຍອ້າຍນ້ອງຫວຽກເຮັດງານທຳນຳອີກ.

ປະທານສະມາຄົມສະຕິສົ່ງເຄາະຈະໄປຢຽມຢາມບາງເຮືອນເພື່ອສຳຫລວດເບິ່ງຄວາມຕ້ອງການແທນ ອະທິການ. ຜູ້ຢຽມສອນທີ່ດົນໃຈຈະດູແລ ແລະ ເປັນໜ່ວງເປັນໂຍນຳເອອຍນ້ອງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາ. ເຂົາເຈົ້າຈະຕອບຮັບໃນຍາມສຸກເສີນ. ເອອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມຈະຈັດຫາອາຫານການກິນ, ຮັບໃຊ້ດ້ວຍ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈສະເໝີໃນຍາມທີ່ຖືກທົດລອງ.

ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກເຄີຍປະສົບກັບຄວາມຊື່ນຊົມມາກ່ອນ ແລະ ຄວນຊື່ນຊົມໃນ ຕອນນັ້ນ ກັບ ໂອກາດທີ່ເຮົາມີທີ່ຈະຮັບໃຊ້. ຄວາມພະຍາຍາມຮ່ວມກັນຂອງເຮົາ ຈະຊ່ອຍສົ່ງເຄາະຄົນຍາກຈົນ, ຄົນຫົວໂຫຍ, ຄົນທຸກທໍລະມານ, ຫລື ໂສກເສາ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນການຊ່ອຍກູ້ຈິດວິນຍານ.

ອະທິການແຕ່ລະຄົນມີສິດຂໍສິ່ງຂອງຈາກສາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຸນໂດຍ “ສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດຜູ້ ມອບເວລາ, ພອນສະຫວັນ, ຄວາມຊຳນານ, ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ສິ່ງຂອງ, ແລະ ຊັບສິນ ໃຫ້ແກ່ ອະທິການ ເພື່ອໃຫ້ດູແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ໃນການສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.”⁷

ທຸກຄົນໄດ້ບໍລິຈາກໃຫ້ສາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາຈ່າຍເງິນຖືສິນອິດເຂາ ແລະ ໃຊ້ແຫລ່ງຕ່າງໆ ທີ່ເຮົາມີເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອອະທິການຮັບໃຊ້ຄົນຍາກຈົນ.

ເຖິງແມ່ນໂລກນີ້ຈະປຽບແປງຢ່າງວ່ອງໄວກໍຕາມ, ຫລັກທຳຂອງ ໂຄງການສະຫວັດດີການຍັງບໍ່ປຽບແປງ ເພາະມັນ ເປັນສິ່ງດົນໃຈອັນສູງສົ່ງ, ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍ. ເມື່ອສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງເຂົາເຈົ້າເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ແລ້ວເພື່ອຄໍ້າຊື່ຕົນເອງ ແລະ ຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດ ໄດ້ພຽງພໍເທື່ອ, ແລ້ວທາງສາສນາຈັກຈະພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອ. ຄວາມຈຳເປັນ ພາຍໃນລະຍະສນ ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອທັນທີ, ແລະ ແຜນທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອສະມາຊິກໃຫ້ເປັນ

ຄົນກຸ້ມຄົນເອງຈະຖືກວາງແຜນຫລັງຈາກນັ້ນ. ການກຸ້ມຄົນເອງເປັນຄວາມສາມາດທີ່ຈະຈັດຫາ
ຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງບຸກຄົນ ແລະ ຄອບຄົວ.

ເມື່ອເຮົາກຸ້ມຄົນເອງຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ເຮົາຈະສາມາດຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນຕາມທີ່ພຣະຜູ້
ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເຮັດໄດ້ຫລາຍເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເມື່ອເຮົາປະຕິບັດ
ຄົນຍາກຈົນ, ຄົນເຈັບປວຍ, ແລະ ຄົນທຸກທໍລະມານ. ເມື່ອຄວາມຮັກກາຍເປັນຫລັກທຳນຳພາໃນການດູແລ
ຂອງເຮົາຕໍ່ຄົນອື່ນ, ແລ້ວການຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາເຂົ້າເຈາະກາຍເປັນພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ດຳເນີນໄປໜ້າ. ມັນເປັນ
ພຣະກິດຕິຄຸນໃນຊ່ວງເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງມັນ. ມັນເປັນສາສນາທີ່ບໍລິສຸດ.

ໃນໜ້າທີ່ຕ່າງໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນສາສນາຈັກ, ຂ້າພະເຈົ້າຖ່ອມໃຈຫລາຍເພາະຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນ
ໜ່ວງເປັນໄຍທີ່ອະທິການ ແລະ ຜູ້ນຳໃນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະມິຕສະມາຊິກ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້
ເປັນປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະປະຈຳສະເຕກຢູປະເທດຈີເລ ລະຫວ່າງປີ 1980, ປະເທດນັບ
ພວມຂາດແຄນຫລາຍ ແລະ ກໍມີຄົນຕົກງານເຖິງ 30 ເປີເຊັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານວ່າ
ປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ ແລະ ຜູ້ຢຽມສອນທີ່ຊິສັດ ໄດ້ພາກັນ “ເຮັດຄວາມດີ”⁸ ໃນລະຍະ
ທີ່ໂສກເສານນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕາມຖ້ອຍຄຳທີ່ກ່າວຢູ່ໃນ ສຸພາສິດ ບົດທີ 31 ຂໍ້ທີ 20 ວ່າ “ນາງມີໃຈ
ກວ້າງຂວາງຕໍ່ຄົນທຸກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ.”

ເອອຍນ້ອງຜູ້ຊົງຄອບຄົວມີເລັກນ້ອຍ ກໍຍັງໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຂາດແຄນກວ່າຕົນເອງ. ແລ້ວ
ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໃຈແຈ້ງແຈ້ງຫລາຍຂຶ້ນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນສິ່ງໃດເມື່ອພຣະອົງປະກາດຢູ່ໃນ ລູກາ ບົດທີ
21 ຂໍ້ທີ 3 ແລະ 4 ວ່າ:

“ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຍິງໝ້າຍທີ່ຍາກຈົນຄົນໄດ້ປອນເງິນລົງຫລາຍກວ່າຄົນໃດໆ
ທັງໝົດ:

“ເພາະຄົນອື່ນໄດ້ເອົາເງິນທີ່ເຂົາເຫລືອໃຊ້ມາປອນລົງ: ສ່ວນຍິງຄົນນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່ານາງຍາກຈົນທີ່ສຸດ ກໍຕາມ
ກໍຍັງເອົາເງິນທີ່ຕົນມີຢູ່ສຳລັບລ້ຽງຊີວິດນັບປອນລົງຈົນໝົດ.”

ສອງສາມປີຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານບາງສິ່ງ ທີ່ປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄດ້ເຮັດ
ຢູ່ປະເທດອາກຊັງຕິນ ຕອນເງິນເຟີ້ທີ່ສຸດຢູ່ໃນປະເທດນັ້ນ ແລະ ເສດຖະກິດເລີ່ມຕົກຕໍ່ລົງ ຫລັງຈາກນັ້ນ ແລະ
ກໍໄດ້ກະທົບກະເທືອນສະມາຊິກທີ່ຊິສັດຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານອີກ ໃນບົດນິພານ
ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄປຢຽມຢາມເມືອງຄົນຊາຊາ ຢູ່ສະຫາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕຄອງໂກ; ຢູ່ເມືອງ
ອັນຕານານາຣີໂວ ໃນປະເທດມາດາກັສກາ; ແລະ ຢູ່ເມືອງບູລາວາໂປໃນປະເທດຊິມບາບວເ. ສະມາຊິກ

ຫວອດໃນທຸກແຫ່ງຫົນ, ແລະ ເອອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມ ໂດຍສະເພາະໄດ້ດຳເນີນສ້າງສາສັດທາຕໄປ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນ ແລະ ຄອບຄົວ, ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສົນ.

ການຄິດວ່າ ເອອຍອ້າຍນ້ອງທີ່ຖ່ອມຕົນຜູ້ໄດ້ຮັບການເອນໃນໂບດ ສາມາດເຂົ້າໄປໃນບ້ານເຮືອນບ່ອນທີ່ ມີຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ໂສກເສາ, ເຈັບປວຍ, ຫລື ເດືອດຮ້ອນ ແລະ ສາມາດນຳຄວາມສະຫງົບ, ຄວາມສົງເຄາະ ແລະ ຄວາມສຸກມາໃຫ້, ມັນເປັນສິ່ງໜ້າປະຫລາດໃຈແທ້ໆ. ບສຳຄັນວ່າຫວອດ ຫລື ສາຂາຈະຢູ່ບ່ອນໃດ, ນ້ອຍ ຫລື ໃຫຍ່, ແຕ່ສະມາຊິກຕະຫລອດທົ່ວໂລກກໍໄດ້ມີໂອກາດນັ້ນ. ມັນເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທຸກບ່ອນ, ແລະ ມັນພວມເກີດ ຂຶ້ນຢູ່ໃນບາງບ່ອນໃນເວລານັ້ນ.

ນາງຄາລາມີລູກນ້ອຍສອງຄົນ. ສາມີຂອງນາງຊື່ ບະເລນ ທຳງານໝົດມ ແລະ ບ່ອນທຳງານກໍຢູ່ໄກປະມານ ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ. ບດີນ ຫລັງຈາກໄດ້ລູກຄົນທີສອງ, ນາງໄດ້ເລົ່າປະສົບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໃຫ້ຟັງ. “ມໜຶ່ງ ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອນໃຫ້ເປັນທີ່ປຶກສາໃນສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຢູ່ຫວອດ, ຂ້າພະເຈົ້າ ບຽ້ຈຳກວ່າຈະເຮັດແນວໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າບຽ້ວວ່າ ຈະຊ່ອຍເຫລືອເອອຍນ້ອງຢູ່ໃນຫວອດໄດ້ແນວໃດ ເພາະພຽງແຕ່ເປັນແມ່ບ້ານ ແລະ ດູແລລ້ຽງລູກນ້ອຍອາຍຸສອງປີ ກັບອີກຜູ້ໜຶ່ງຫາກໍເກີດກໍເກືອບບໄຫວຢູ່ແລ້ວ? ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄຸ້ນຄິດຢູ່ກັບຄວາມບຽ້ວສືກເຊັ່ນນັ້ນ, ລູກຜູ້ອາຍຸສອງປີ ໄດ້ເກີດເຈັບເປັນ. ຂ້າພະເຈົ້າບຽ້ວວ່າ ຈະດູແລນາງໄດ້ແນວໃດ ຂະນະທີ່ຕ້ອງດູແລແອນນ້ອຍເກີດໃໝ່ໃນເວລາດຽວກັນ. ແລ້ວ, ຊິດສະເຕີ ວາສະເດັນ, ຜູ້ຢຽມສອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາເຄາະປະຕູແບບບຄາດຄິດ. ລາວກໍເປັນແມ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຕອນນັ້ນລູກລາວ ໃຫຍ່ໝົດແລ້ວ, ລາວບຽ້ວວ່າຈະເຮັດແນວໃດ. ລາວໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າຄວນເຮັດສິ່ງໃດ ຕອນລາວໄປເອົາຢາ ຢູ່ຮ້ານຂາຍຢາ. ແລ້ວ ລາວໄດ້ຈັດຄົນໃຫ້ໄປຮັບເອົາສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ສະຖານີລົດໄຟ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ມາ ຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄວ. ການຕອບຮັບອັນຮີບດ່ວນຂອງລາວ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ ພ້ອມກັບຄວາມເຕັມໃຈຂອງລາວທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ວ່າພຣະອົງຈະຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າບັນລຸການເອນໃໝ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ.”

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮັກເຮົາ ແລະ ຮູ້ຈັກສະຖານະການພິເສດ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາສະແຫວງຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະອົງທຸກວັນໃນຄຳອະທິຖານ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສະໜອງຄວາມ ຕ້ອງການຂອງເຮົາຜ່ານຄົນອື່ນ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ດ້ວຍສິ່ງນີ້ ຜູ້ຄົນຈະຮູ້ວ່າ ເຈົ້າເປັນສານຸສິດຂອງເຮົາ, ຖ້າເຈົ້າຮັກຊິງກັນແລະກັນ.”¹⁰

ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ສະແດງອອກເມື່ອເຮົາຊ່ອຍເຫລືອຢ່າງບເຫັນແກ່ຕົວ. ການຊ່ອຍເຫລືອ ຊິງກັນແລະກັນເປັນປະສົບການແຫ່ງການເສຍສະລະ, ຊິງເຮັດໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບສູງສົງ ແລະ ຜູ້ມອບໃຫ້ຖ່ອມຕົນ. ມັນຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນສານຸສິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ.

ໂຄງການສະຫວັດດິການໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ຢູ່ໃນຫລັກທຳນິລັນດອນຂອງພຣະກິດຕິຄູນສະເໝີມາ. ມັນເປັນທາງ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແທ້ໆ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົບປາດຖະໜາທີ່ຈະເປັນພາກສ່ວນໃນສາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ຄົນອື່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານພອນໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ,
ຄວາມໃຈບູນ, ແລະ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານຈົງມີຄວາມປາຖະໜາ
ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈະເອອມອອກໄປ ແລະ ຮັບ ໃຊ້ຄົນທີ່ຂັດສົນກວ່າເຮົາ, ຄົນທີ່ຂາດແຄນ,
ຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານ; ເພື່ອວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສະໜອງ, ເພື່ອວ່າສັດທາຂອງເຂົາເຈົ້າ
ຈະໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ເພື່ອວ່າຫົວໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ
ຄວາມຮັກ.

ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົງປະທານພອນໃຫ້ທ່ານແຕ່ລະຄົນໃນຂະນະທີ່ທ່ານເດີນໄປໃນຄວາມເຊື່ອຟັງຕ
ພຣະບັນຍັດ, ຕພຣະກິດຕິຄູນ, ແລະ ຕຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ,
ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 7:18.
2. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 22:36–40.
3. See Doctrine and Covenants 44:6.
4. *History of the Church*, 4:607.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 452.
6. *Teachings: Joseph Smith*, 452.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), 11.
8. ກິດຈະການ 10:38; ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
9. See *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
10. ໂຢຮັນ 13:35.